

*Nooit meer je sprekende ogen,
nooit meer je stralende lach,
nooit meer. "tot de volgende keer".*

Dionne Eshuis

20 mei 1963 - 27 september 2002

Ondanks het feit dat Dionne niet kon praten spraken haar ogen des te meer. Iedereen kende haar en daar droeg ze duidelijk zelf haar steentje in bij; ze droeg graag mooie kleren en hield van een lekker geurtje en eiste met haar mooie ogen vervolgens ieders aandacht op.

Ook was ze gek op geld en ook al kon ze er zelf niets mee, ze wist je haarfijn geld uit je zak te toveren en derhalve hingen er vaak met plakband bevestigde muntjes aan haar balie. De ansichtkaartjes die ze vaak toegestuurd kreeg vond ze prachtig en als er in de envelop dan toevallig ook geld ingesloten zat moest dat trots onder haar toezien oog in de portemonnee gestopt worden.

Haar laatste grote aanwinst was haar nieuwe "stoel" die al snel de naam: "Sofa" kreeg en languit zijn we er onlangs nog gezellig samen mee over de kermis gelopen.

Bijna 33 jaar woonde Dionne op de LosserHof maar haar "echte" huis stond voor haar in Reutum. Het geweldige team van Veldmaat 5 wist haar altijd met liefdevolle zorg, warmte en

humor te omringen waardoor ze ook in Losser het echte thuisgevoel mocht voelen.

Het grote verlies van Pa droeg ze kranig en ze probeerde het gevoel bij je neer te leggen ermee om te kunnen gaan. Heel vaak is Dionne in haar leven ziek geweest maar diep verborgen in haar zat de oerkracht te willen knokken voor het leven; samen hebben we de grootste stormen doorstaan doch een klein zuchtje wind was ditmaal genoeg om haar voorgoed te laten verdwijnen.

*Lieve Dionne, je was er één om trots op te zijn.
Je was ons lief en leed; we zullen je nooit vergeten
en al de fijne momenten die we samen hebben gehad
neemt niemand ons ooit weer af.*

Hierbij willen wij u bedanken. U die met ons deze moeilijke tijd in ons leven hebt willen delen.

Ans Eshuis – Steijnis
Erik Eshuis

Groepsgenoten en
Team Veldmaat 5

Reutum / Losser, 3 oktober 2002
Holsmanweg 6